

ΠΡΟΒΟΛΗ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

Ενάντια στον πολιτισμό της κατανάλωσης

ΧΙΛΙΑΔΕΣ
ΒΛΕΜΜΑΤΑ
ΣΤΕΚΟΥΝ
ΑΔΙΑΦΟΡΑ
ΤΥΦΛΟΜΕΝΑ
ΑΠΟ ΡΟΕΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

ΨΑΓΙ

3 οκτ. πλ. Ροτόντας 8.00 μ.μ.

4 οκτ. πλ. Κουλέ Καφέ 8.00 μ.μ.

17 οκτ. πλ. Αγ. Θεράποντα 8.00 μ.μ.

18 οκτ. πλ. Περιστέρια 8.00 μ.μ.

Η κατανάλωση είναι ο παράδεισος ενός κόσμου ...

Η συνειδητοποίηση από τον άνθρωπο πως η εξουσία και η ιδιοκτησία είναι η κύρια πηγή ακύρωσης της ύπαρξής του είναι αποτέλεσμα μιας ακολουθίας εμπειριών και σκέψεων. Το θέμα είναι πόσο ο κρατικός μηχανισμός και όλοι αυτοί που προσπαθούν να ορίσουν τη ζωή σου σε αφήνουν να συνειδητοποιήσεις αυτό που θα έπρεπε να είναι αυτονόητο: Κανένας άνθρωπος ή νόμος δεν έχει το δικαίωμα να σου υπαγορεύει τί πρέπει και δεν πρέπει να κάνεις. Η ίδια η κοινωνία σαν παράγοντας διαμόρφωσης της συνείδησης θα έπρεπε να αποκλείει την αναγκαιότητα επιβολής του τι πρέπει να κάνεις ή όχι.

Το θέμα όμως είναι ότι η εξουσία και η ιδιοκτησία λειτουργούν στην κοινωνία ως κάτι το αυτονόητο. Αυτό βέβαια οφείλεται στους εξουσιαστές και στα μέσα που χρησιμοποιούν ώστε να υπάρχει άνθρωπο-υλικό το οποίο θα εκμεταλλεύονται και θα εξουσιάζουν. Με βάση αυτή τη λογική ένα από αυτά τα μέσα είναι η κατανάλωση. Το υποκείμενο είναι ο άνθρωπος. Το υποτιθέμενο αντάλλαγμα στην κοινωνία της κατανάλωσης είναι η ευημερία που οδηγεί στην ευτυχία. Μπορείς να νιώσεις απέραντη ευτυχία όταν έχεις τη δυνατότητα να επιλέξεις ανάμεσα σε χιλιάδες προϊόντα για τα οποία θα καταθέσεις το μισθό που σαν προκομμένος και παραγωγικός πολίτης έβγαλες. Το αντίδοτο της δυστυχίας και της μιζέριας που οφείλεται και στη σκλαβιά της εργασίας έχει δοθεί απλόχερα από τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης: Κατανάλωση. Το ζήτημα είναι ότι η λύση δεν είναι να αναλάβει κάποιος να καθιερώσει την ελεγχόμενη κατανάλωση στην κοινωνία ώστε να μην ξοδεύει ακατάπαυστα, φαινόμενο που παρατηρείται στα ολοκληρωτικά καθεστώτα του ανατολικού μπλοκ. Αυτό αυτόματα σημαίνει ότι η κοινωνία δεν επιλέγει αλλά λειτουργεί υπό την απειλή της τιμωρίας. Στη τελική ανάλυση το θέμα δεν είναι να καταναλώνονται λιγότερα προϊόντα αλλά να ακυρωθεί όλο το καταναλωτικό μοντέλο. Ένα καταναλωτικό μοντέλο που δίνει την υπόσχεση μίας απεριόριστης ελευθερίας επιλογών.

Όμως στο μοντέλο που ζούμε η έννοια της ελευθερίας έχει επαναπροσδιοριστεί. Έχει ξεπέσει σαν έννοια και από αυταξία έχει οριστεί σαν εξαρτημένη αξία.

Αξία εξαρτημένη από την κατανάλωση, από την αγοραστική δύναμη, από την δυνατότητα επιλογών στην τελική. Επιλογών όμως προκαθορισμένων. Η ελευθερία του σύγχρονου καταναλωτή περιορίζεται στο αν θα διαλέξει το Α ή το Β προϊόν (στο κουτί 1 ή στην κουρτίνα 2), στο αν θα δουλεύει 8 ώρες ώστε να μπορεί να καταναλώνει ανάμεσα σε 3 προϊόντα ή 12 ώρες ώστε να μπορεί να διαλέξει ανάμεσα σε 5, στο αν θα είναι χρυσό μέλος στο τάδε supermarket ή απλό μέλος στο δείνα που δίνει περισσότερα bonus.

Δε γίνεται κανένας λόγος για ελευθερία όσον αφορά τις επιλογές της ζωής. Επιλογές σε βασικά πράγματα που αφορούν τις ανθρώπινες σχέσεις και το περιεχόμενό τους και όχι απλά και μόνο επιλογές μεταξύ προϊόντων. Μια ελευθερία που περιέχει μέσα της κριτική. Και λέγοντας κριτική εννοούμε μια κριτική που ξεκινάει από τις διάφορες επιλογές που παρουσιάζονται μπροστά μας, και καταλήγει στο να εξετάζει αν τα ερωτήματα που μας φέρνουν μπροστά στις επιλογές αυτές, είναι αυθεντικά, προέρχονται από μια αναζήτηση που ξεκινάει από τον άνθρωπο, ή απλά τίθενται εξωτερικά από ένα ολόκληρο πλαίσιο καταναλωτικών, και όχι μόνο, σχέσεων και αξιών που με μια λέξη ονομάζονται καπιταλισμός.

(Να δουλέψω 12 ώρες; Να δουλέψω 8 ώρες; Μήπως να μη δουλέψω; Και λεφτά; Πώς θα ζήσω; !!!! Να ζήσω θέλω τελικά, όχι να δουλέψω! Γίνεται να ζήσω χωρίς να δουλέψω; Μήπως...)

Έτσι βλέπουμε πως με τέτοιες διαδικασίες διαστρέβλωσης ο καπιταλισμός καπηλεύεται έννοιες- αξίες όπως η ελευθερία (θα μπορούσαμε να πούμε και για άλλα, την αξιοπρέπεια, την αντίσταση, την ευτυχία ...) τις μεταστρέφει, τις αφομοιώνει και στη συνέχεια τις χρησιμοποιεί για την παραγωγή κέρδους. Και αυτό για έννοιες και αξίες οι οποίες αρχικά βοηθούσαν ή τουλάχιστον κατευθυνόντουσαν ξεκάθαρα σε αυτό που θα ονομάζαμε κοινωνική απελευθέρωση.

(ΠΡΟΣΟΧΗ λοιπόν στο «καλό» προσωπίο του καπιταλισμού όταν χρησιμοποιεί τέτοιες έννοιες. «ελεύθερο» εμπόριο; Και ελεύθερο; Και εμπόριο; «ευτυχισμένοι» καταναλωτές; Και ευτυχισμένοι; Και καταναλωτές;

Μήπως πρέπει να μας γεννιούνται ερωτηματικά για το αν τέτοιες έννοιες μπορούν να συνυπάρχουν;)

... όπου η κόλασή του είναι ο πόλεμος

Η αφθονία αγαθών, η ψευδαίσθηση ελευθερίας ανάμεσα σε χιλιάδες προϊόντα είναι μια πλασματική εικόνα του κόσμου που απολαμβάνει μια μικρή μειοψηφία του πληθυσμού του πλανήτη. Από τα φθηνά προϊόντα του IKEA μέχρι τα ρούχα και τα αναψυκτικά εμείς οι δυτικοί έχουμε την πρόσβαση σε ένα κόσμο αφθονίας εξαιτίας της καταλήστευσης των φυσικών πόρων του υπόλοιπου κόσμου αλλά και την ανελέητη εκμετάλλευση των κατοίκων του. Στη δύση συγκεντρώνεται ο πλούτος από την ληστεία του τρίτου κόσμου για να ζαλίσει τον πληθυσμό βυθίζοντάς τον σε έναν εθισμό από την κατανάλωση

προϊόντων. Είναι σημαντικό όμως να αναγνωρίζουμε ότι ο σύγχρονος τρόπος ζωής στη δύση δεν θα ήταν εφικτός χωρίς την νέα μορφή αποικιοκρατίας. Όσο συνεχίζουμε να τον αναπαράγουμε τόσο θα διευρύνει τον κύκλο της βίας και της εκμετάλλευσης σε αυτές τις περιοχές. Όσο η υπερκαταναλωτική manía και απληστία θα αποτελεί τη μόνη διέξοδο τόσο πιο πολύ θα εντείνεται η καταστροφή του πλανήτη και η υποτίμηση της ζωής της πλειοψηφίας του πληθυσμού. Είμαστε συνένοχοι και το βάρος της ευθύνης μας δεν το ξεπλένει καμιά φιλανθρωπία στη Unicef.

Η ιδεολογία της κατανάλωσης

Η ιδεολογία της κατανάλωσης θέλει να μας κάνει να πιστέψουμε ότι έχουμε μπει σε μια καινούρια εποχή, την εποχή της αφθονίας και σε αντίθεση με οποιαδήποτε άλλη περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας ,μπορούμε πλέον να καταναλώνουμε περισσότερα δουλεύοντας λιγότερο. Η εποχή της δικαίωσης του ανθρώπινου μόχθου, η εποχή της απόλαυσης και της ευδαιμονίας. Φυσικά τίποτε τέτοιο δεν συμβαίνει. Το ότι είμαστε σε θέση να καταναλώνουμε περισσότερο δε σημαίνει την αποδέσμευση μας από τον κόσμο της εργασίας και της παραγωγής. Το αντίθετο μάλιστα. Αν κάποτε ήταν εύκολο να αντιληφθείς ότι δουλεύεις για να γεμίζεις τις τσέπες του αφεντικού σου σήμερα η συνειδητοποίηση αυτή δεν είναι το ίδιο αυτονόητη γιατί δουλεύοντας εξασφαλίζεις στον εαυτό σου το καινούριο σου αυτοκίνητο, το νέο μοντέλο κινητού, τις καλοκαιρινές σου διακοπές. Οχι ότι οι τσέπες του αφεντικού σου έπαυσαν να γεμίζουν αλλά πλέον έχεις και εσύ πρόσβαση στον κόσμο της αφθονίας και της σπατάλης, με εισιτήριο τη μισθωτή εργασία. Η κατανάλωση είναι η δικλείδα ασφαλείας του συστήματος, η βαλβίδα αποσυμπίεσης των κρίσεων της εκμετάλλευσης στην διαδικασία παραγωγής. Είναι το εργαλείο ενσωμάτωσης μας σε ένα σύστημα που εκθρεύεται την ίδια τη ζωή αλλά ξέρει ότι για να συνεχίσει να υπάρχει, δεν πρέπει κανείς να το αντιλαμβάνεται ως τέτοιο. Παραγωγή και Κατανάλωση είναι μία και η αυτή διαδικασία διευρυμένης αναπαραγωγής των παραγωγικών σχέσεων και του ελέγχου τους. Δουλεύεις για να καταναλώνεις και καταναλώνεις για να βρεις λόγο να δουλεύεις. Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Το μοναχικό πλήθος

Το να ορίζεσαι ή να σε ορίζουν ως καταναλωτή σου παρέχει την οντολογική ασφάλεια πως ανήκεις στο μεγαλύτερο κοινωνικό σύνολο, ότι παίζεις ένα ρόλο που εκατομμύρια άλλοι, όπως και εσύ, επιλέγουν καθημερινά να παίζουν. Σου παρέχει μια αίσθηση κοινότητας, μαζικότητας και κανονικότητας (αφού το κάνουν όλοι, δεν μπορεί παρά να είναι σωστό). Η κατανάλωση όμως, είναι διαδικασία εξατομικευτική. Ο καθένας συμμετέχει στο γελαστό της κόσμομόνος του, αναζητώντας το ατομικό όνειρο της ευτυχίας,

το μοναχικό του παράδεισο. Το καταναλωτικό δυτικό μοντέλο απαιτεί την κατάργηση κάθε συλλογικής ταυτότητας, την απώλεια της κοινωνικής συνείδησης, την καταστροφή της αλληλεγγύης. Γι' αυτό και ο όρος "καταναλωτική κοινωνία" έχει κάτι το οξύμωρο, γιατί η κατανάλωση χρειάζεται απομονωμένα, μοναχικά άτομα και όχι μια κοινωνία υγιή με ζωντανές κοινωνικές σχέσεις. Καταναλωτές είμαστε όλοι αλλά ο καθένας για την πάρτη του. Η κατανάλωση είναι η γενικευμένη επιβολή της μοναξιάς που έχει καθήκον όμως να φαίνεται ευτυχισμένη. "Εδώ γυμνάζουμε χαμόγελα".

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
Η ΜΟΝΗ
ΔΙΕΞΟΔΟΣ

Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα και εμπειρία γίνεται αγοραπωλησία. Στο βωμό της κατανάλωσης η ελευθερία φυλακίζεται, τα πρότυπα πλουτισμού και ψευτοευημερίας γίνονται τα κυρίαρχα. Η ζωή χάνει τα νοήματα και τις αξίες της οδηγώντας τους ανθρώπους σε σχιζοφρενικές θεραπείες κατανάλωσης και στην αποξένωση από κάθε συλλογικά βιωμένη ελευθερία. Η απάντηση σ' ένα βαθμό είναι η προσπάθεια δημιουργίας σχέσεων που να προάγουν την συλλογική ζωή, την αλληλεγγύη αλλά και την αντίσταση στο ίδιο το σύστημα που παράγει την γενικευμένη εξαθλίωση και που έχει από την μια μεριά αλυσοδεμένους εργάτες και από την άλλη αλυσοδεμένους καταναλωτές. Η κατάληψη Μαύρη Γάτα είναι ένα τέτοιο εγχείρημα, στο οποίο εμείς που συμμετέχουμε βρίσκουμε τρόπους να οργανώσουμε την ζωή μας, όσο γίνεται, με διαφορετικούς όρους, πολεμώντας τις συνθήκες που τυφλώνουν την κοινωνία και που εν τέλει την οδηγούν στην αυτοκαταστροφή της. Η επίθεση στις κυρίαρχες σχέσεις, αλλά και στα κυρίαρχα πρότυπα ζωής, είναι κομμάτι της συνολικής επίθεσης ενάντια στο σύνολο των κυρίαρχων θεσμών εξουσίας και εκμετάλλευσης. Εναντιωνόμαστε στο κράτος, το κεφάλαιο, αλλά και σε κάθε μορφή εξουσίας από άνθρωπο σε άνθρωπο. Εναντιωνόμαστε σε όλους τους μηχανισμούς ελέγχου και στέρησης της ελευθερίας. Η συλλογική οργάνωση της ζωής μας και η ίση συμμετοχή στις αποφάσεις, η δημιουργία δομών όπου με αντιιεραρχικό τρόπο θα οργανώνονται οι σχέσεις και η παραγωγή, είναι μερικές από τις προτάσεις μας. Πιστεύουμε πως μέσα από αυτές οι άνθρωποι μπορούν να επαναδομήσουν σχέσεις κοινότητας και αλληλεγγύης παράγοντας ταυτόχρονα, ουσιαστικά νοήματα για την ζωή τους.

Κατάληψη Μαύρη Γάτα

Αριστέως & Δημ. Πολιορκητού άνω πόλη

Συνέλευση κάθε κυριακή στις 8.00 μ.μ.